

тж Гъркынкж, скоро ся е изнежилъ и постанжлъ е единъ ничтоженъ и мършавъ женолюбець! Той вѣкы не е мыслилъ за бой, ни ти е дързнувалъ, кату башта си царь Симеона и кату прадѣди тѣ си, да прѣдвожда самъ войнство то си противъ неприѣтели тѣ. За каквж и да е неправдж што му сж чинили неприѣтели тѣ, а най-паче Византийци тѣ ежеднѣвно, отетжпвалъ е сичко што му е похыштано, само и само да го оставжтъ въ миръ, да ся наслаждава отъ разкошнаго си живота въ палата, между Гъркынкы тѣ и угоцницы тѣ Гърцы, кои то го бѣхж обкржжили и подпокопавахж вѣкы Българско то царство!

Млоги отъ Симеоновы тѣ храбры войводи ся отбутнжхж отъ службы тѣ имъ и замѣнихж съ развратницы, привързани на двора. Народа дойдѣ до едно голѣмо незадоволствие, праведны тѣ роптанья противъ царя и двора му почнжхж вѣкы явно на сѣкадѣ по Българиж и възтание то ся готвѣше да го свалжтъ; нъ Петрова та сила бѣше голѣма, зашто то бѣхж ся прилѣпили много войводи при него, а Византийци тѣ бѣхж готови тутакъ си да му проводжтъ голѣмж поможть. Старопланински тѣ гори бѣхж ся заузѣли отъ незадоволенж тж народнж стрьнж, на чело коихъ былъ по-голѣмыи братъ Петровъ, нъ тайно нѣ наивѣ, какъ то ся вижда отъ разсѣяны тѣ въ старины тѣ наши ускждны запискы.

Народна та стрьнж рѣшава да призове на поможть прѣзь Дунавскы тѣ Българи, кои то управлѣше малкый сынъ Симеоновъ, какъ то выше спомянжхме; да призове же и наѣмни съвременно киевскаго княза Свѣтослава и онъ да дойди на поможть. Петаръ отъ свож стрьнж призовава Византийцы тѣ на поможть, кое то тии едвамъ чякахж. Обкржжаюшти тѣ Петра Гърци, по наставление то Византийскаго двора, кату видѣхж чи Свѣтославъ иди съ голѣмж силж и ся приближава вѣкы при Прѣславъ, убихж съ лукавство Петра за